

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 806/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti LMM spol. s r. o., Klenová 24, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Erben & Erben, advokátska kancelária, s. r. o., Námestie SNP 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 303/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti LMM spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti LMM spol. s r. o., Klenová 24, Bratislava

(ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 303/2013 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že „Sťažovateľ ako postupník pohľadávky, ktorá bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávky uzavretou medzi J. T. L..., ako postupcom a LLM spol. s.r.o..., ako postupníkom, a medzi J. L..., ako postupcom a LLM spol. s.r.o..., ako postupníkom, uzavretej v zmysle ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 14.09.2009..., podal na Okresný súd v Malackách dňa 30.11.2009 návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie istiny 18.759,81 EUR spolu s príslušenstvom. V predmetnej veci rozhodol po rozsiahlom dokazovaní Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 20. 01. 2011, pričom aj odporca sám časť nároku navrhovateľa uplatneného v konaní uznal. Proti rozsudku podal odporca jednostranové odvolanie z 10. 3. 2011, ktoré je na prvý pohľad účelové a celkom neopodstatnené.

Následne mala byť vec bez ďalšieho odkladu predložená na rozhodnutie Krajskému súdu. Nahliadnutím do spisu bol zistený nesprávny postup tak Okresného súdu Malacky, ako aj Krajského súdu v Bratislave. Odporca mal totiž dňa 7. 4. 2011 požiadať o oslobodenie od súdnych poplatkov. Na to ho súd prvého stupňa v máji 2011 vyzýval na predloženie potrebných dokladov, avšak z neznámych príčin až dňa 10.2.2012 (viac ako rok od rozhodnutia vo veci samej) rozhodol o tom, že sa odporcovi nárok na oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznáva.

Proti tomuto uzneseniu podal odporca dňa 28. 2. 2012 odvolanie a vec bola predložená Krajskému súdu na rozhodnutie; veci bola pridelená spisová značka 14Co 156/2012. Krajský súd, hoci mal k dispozícii celý spis, rozhodol iba tak, že potvrdil uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a spis opätovne vrátil Okresnému súdu Malacky, aby jeho rozhodnutie doručil. Okresný súd potom opakovane doručoval uznesenie krajského súdu. Až v máji 2013 mal byť spis opätovne predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku; veci bola pridelená spisová

značka 8Co 303/2013. Takýto postup súdov možno jednoznačne hodnotiť ako nezákonný, nehospodárny a znamenajúci zbytočné prieťahy v konaní.

Postup súdov absolútne nerešpektoval ustanovenie § 209 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak odvolanie smeruje proti uzneseniu, ktorým súd prvého stupňa nerozhodol vo veci samej, vec sa predloží odvolaciemu súdu pred rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, len ak by bez rozhodnutia o odvolaní súd prvého stupňa nemohol pokračovať v konaní.

Bez rozhodnutia o odvolaní o nároku na oslobodenie od súdnych poplatkov však súd prvého stupňa mohol predložiť Krajskému súdu na rozhodnutie odvolanie proti rozsudku vo veci samej. Tiež mu nič nebránilo predložiť obe odvolania (vo veci samej a proti rozhodnutiu o (ne)oslobodení od súdnych poplatkov) spolu na rozhodnutie krajskému súdu.

Na druhej strane aj Krajský súd, ktorému bol predložený celý spis, nemal rozhodovať iba o uznesení o oslobodení od súdnych poplatkov, ale mohol a mal vec sám správne vyhodnotiť, odstrániť nedostatky postupu súdu prvého stupňa podľa § 211 OSP a rozhodnúť tiež o odvolaní vo veci samej.

Na základe popísaného nesprávneho postupu bolo odvolanie proti rozsudku predložené na rozhodnutie Krajskému súdu až v máji 2013 (teda dva a pol roka od rozhodnutia vo veci samej na prvom stupni).

... v zmysle vyššie uvedených skutočností sťažovateľ podal na Krajský súd v Bratislave dňa 26.6.2013 sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V tom čase predstavovali zbytočné prieťahy v konaní viac ako 24 mesiacov. Následne bola sťažnosť dňa 10.7.2013 podpredsedníčkou Krajského súdu v Bratislave, Spr. 2204/2013, postúpená na Okresný súd v Malackách. Okresný súd v Malackách upovedomil listom, Spr. 1025/13, sťažovateľa o tom, že mu bola odstúpená sťažnosť, a že spis sa nachádza ešte na Krajskom súde v Bratislave a vo veci začne konať po vrátení predmetného spisu z Krajského súdu v Bratislave, čo bol v predmetnej veci posledný úkon súdu o ktorom sťažovateľa súd upovedomil.

Dňa 13.1.2014 bola podaná žiadosť na Krajský súd v Bratislave, aby vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8 Co 303/2013 odstránil prieťahy v konaní a vytýčil termín odvolacieho konania, prípadne, aby bez vytýčenia pojednávania prvostupňový rozsudok, ako vecne správny potvrdil.

Do dňa 2.9.2014, viac ako rok po podaní sťažnosti na prietahy v konaní na Krajský súd v Bratislave, sťažovateľ nebol vyrozumený ani o vybavení predmetnej sťažnosti ani vo veci podania na Krajský súd v Bratislave z dňa 13.01.2014.“

Sťažovateľka považuje postup krajského súdu ako „odporujúci zákonom“, pričom v sťažnosti ďalej uvádza:

„... Krajský súd v Bratislave nielen mohol konať v tejto veci, ale mal zákonnú povinnosť konať vo veci a sťažnosť vybaviť sám. Sťažnosť adresovanú predsedovi Krajského súdu Bratislava nemal postúpiť na Okresný súd Malacky, pretože na to nebol dôvod, keďže sťažnosť na prietahy v konaní bola podaná predsedovi Krajského súdu v Bratislave.

... do dňa 25.8.2014 sťažovateľ nebol nijakým spôsobom upovedomený o vybavení sťažnosti a prijatých opatreniach na ich odstránenie, napriek tomu, že zákon takúto povinnosť prikazuje. Je taktiež zrejmé, že sťažovateľ na vybavení trval, keďže dňa 13.01.2014 bola podaná žiadosť na Krajský súd v Bratislave, aby vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8 Co 303/2013 odstránil prietahy v konaní...

Keďže... prešetrenie sťažnosti sa môže týkať len sťažnosti, ktorá bola riadne vybavená s doručenou odpoveďou sťažovateľovi, je zrejmé, že o takéto prešetrenie nemohol sťažovateľ požiadať, keďže do dnešného dňa nebola sťažnosť vybavená vôbec, a teda nemohol do 30 dní od doručenia odpovede požadovať jej prešetrenie.

... Z vyššie uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa pred podaním ústavnej sťažnosti snažil o nápravu a využil všetky zákonom dovolené opravné prostriedky, avšak nečinnosťou súdu mu nebola zabezpečená účinná ochrana jeho práv.“

Podľa názoru sťažovateľky „žiadnym svojím úkonom nemá podiel na zbytočných prietahoch v tomto súdnom konaní. Možno ich pripísať iba konajúcim súdom, ktorých postup bol mimoriadne pomalý. Spis si navzájom posúvali, hoci už vo veci mohlo byť meritórne rozhodnuté. Mesiace sa pri tom vo veci nekonalo alebo konalo iba formálne. Prietahy pri doručovaní spisu, jednotlivých podaní alebo súdnych rozhodnutí sú pritom nespochybniteľné a zo spisu na prvý pohľad zrejmé...

Čo sa týka zodpovednosti za prieťahy v konaní... zo súdov, ktoré vo veci konali, každý stupeň nespochybniteľne prispel k zbytočným prieťahom...

Do dnešného dňa nie je konanie právoplatne skončené, stav neistoty a nepredvídateľnosti v týchto dôležitých právnych vzťahoch pretrváva, a to už viac ako 4 roky a 8 mesiacov...

Vzhľadom na postup porušovateľa... možno jednoznačne nazvať podstatnú časť konania ako neefektívnu, znamenajúcu zbytočné prieťahy. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR totiž nie je dôležité, že súd fakticky robil úkony, ale podstatné je či boli tieto úkony efektívne zamerané na dosiahnutie výsledku.

S ohľadom na... uvedené... možno... celé doterajšie konanie súdov aj s ohľadom na jeho celkovú dĺžku kvalifikovať ako konanie postihnuté zbytočnými prieťahmi. “.

Sťažovateľka zároveň žiada o priznanie primeraného finančného zadostučinenia „vo výške 1.000,- € za každý rok, ktorý konanie doposiaľ trvalo“, spolu teda v sume 4 000 €, ktorého sa domáha „s prihliadnutím na fakt, že doba takmer piatich rokov, ktorá uplynula od podania návrhu na začatie konania až doposiaľ, je neprimerane dlhá vzhľadom na charakter sporu. Sťažovateľ vidí nemajetkovú ujmu nielen v jeho pretrvávajúcom pociťovaní právnej neistoty, beznádeje a nespravodlivosti sprevádzajúcich porušovanie základného práva na konanie súdu bez zbytočných prieťahov, ale aj v tom, že v dôsledku tejto skutočnosti, neprimeraná lehota, v ktorej súdy vec vybavujú, bude mať s veľkou pravdepodobnosťou za následok zmarenie možnosti vymôcť nárok exekučne, hoci jeho časť aj sám odporca na pojednávaní... priznal. “.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa LLM spol. s r.o... na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 8Co 303/2013 boli porušené.

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu Bratislava, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 8Co 303/2013 konal bez zbytočných prietahov.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi LLM spol. s.r.o... finančné zadosťučinenie vo výške 4.000,- €, ktoré sú porušovatelia povinní vyplatiť sťažovateľovi v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

4. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi LLM spol. s.r.o... náhradu trov právneho zastúpenia... vo výške 867,8 € vrátane režijného paušálu a DPH, ktoré sú porušovatelia povinní zaplatiť sťažovateľovi na účet jej právneho zástupcu v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenia o porušení označených práv v iných konaniach (konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 14 Co 156/2012), resp. iným subjektom (okresným súdom), ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jej argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Ústavný súd sa preto zaoberal namietaným porušením základných práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzila v petite návrhu, t. j. skúmal, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 303/2013 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva

k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Z príloh sťažnosti, ako aj zo súvisiaceho spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 87/2010, ktorý si ústavný súd pre účel predbežného prerokovania sťažnosti vyžiadal, vyplýva, že namietané konanie začalo 15. mája 2013 predložením spisu okresného súdu spolu s opravným prostriedkom odporcu krajskému súdu. V priebehu konania sťažovateľka podala 28. júna 2013 predsedovi krajského súdu „*Sťažnosť na priesťahy v konaní sp. zn. 8 Co 303/2013*“ v zmysle ustanovenia § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Podpredsedníčka krajského súdu listom z 10. júla 2013 sťažnosť sťažovateľky týkajúcu sa konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 87/2010 postúpila na vybavenie

predsedovi okresného súdu. O uvedenej skutočnosti bola sťažovateľka upovedomená 17. júla 2013. Predseda okresného súdu listom doručeným sťažovateľke 6. augusta 2013 oznámil: „*keďže spis sa od 14.5.2013 nachádza na odvolacom súde, prešetrenie sťažnosti vykonám až po jeho vrátení z krajského súdu.*“ Následne sťažovateľka doručila 14. januára 2014 krajskému súdu podanie, v ktorom žiadala konajúci súd, aby „*odstránil prietahy v konaní a vytýčil termín odvolacieho konania, prípadne, aby bez vytýčenia pojednávania prvostupňový rozsudok, ako vecne správny, potvrdil*“. Sťažovateľka zároveň oznámila konajúcemu súdu „*zmenu spôsobu formy zastupovania*“.

Z uvedeného vyplýva, že namietané odvolacie konanie trvá ku dňu podania ústavnej sťažnosti 16 mesiacov.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

V prípade sťažnosti podanej sťažovateľkou ústavný súd zistil, že postup krajského súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Postup konajúceho krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nenapĺňa ústavnoprávnu intenzitu „zbytočných prietahov“, pričom súčasný stav konania nevyklučuje definitívne možnosť prerokovania predmetnej veci v primeranej lehote. V kontexte celkovej dĺžky konania pred krajským súdom teda neboli v prípade sťažovateľky naplnené ústavné predpoklady na vyslovenie porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na to ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že do úvahy prichádzalo odmietnutie sťažnosti aj z dôvodu jej neprípustnosti.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 56/08), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na priet'ahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľka sa so svojou sťažnosťou na priet'ahy v namietanom konaní adresovanou predsedovi krajského súdu obrátila už 28. júla 2013, teda jeden a pol mesiaca po začatí namietaného konania. Ústavný súd zastáva stanovisko, že predmetná sťažnosť bola zo strany sťažovateľky iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by bola podaná v čase, kedy by postup krajského súdu v namietanom konaní bolo možné objektívne hodnotiť ako postup spôsobujúci priet'ahy v konaní. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že hoci sťažovateľka podala predtým, než sa obrátila na ústavný súd, sťažnosť podľa zákona o súdoch, takéto formálne využitie právneho prostriedku nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažovateľkou nemožno považovať za efektívny postup, ktorý by predstavoval splnenie podmienky prípustnosti sťažnosti podľa označeného ustanovenia zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom krajského súdu v nej dochádza k zbytočným priet'ahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014